Escriure i viure

A vegades penso que Girona no existeix. Quan passo per un dels ponts que travessen l'Onyar, sempre em sobta trobar-me tota una gernació de turistes que es miren bocabadats el panorama de les cases del riu i els campanars al fons. Tombo els ulls instintivament, per intentar copsar jo també allò que tant admiren o que els sorprèn, i quedo capturat per l'estrany encís que desprenen les pedres, els colors i les seves llegendes.

Però la meva mirada es posa finalment en un edifici concret, blanc, amb finestrals de rivets blaus i persianes de llistons, d'un groc torrat. A la casa Masó hi va viure, i escriure, gairebé tota la seva vida, l'escriptor i periodista gironí Narcís-Jordi Aragó.Ell va ser el constructor d'un imaginari col·lectiu al voltant d'una determinada idea de ciutat, una ciutat que ell, i l'alcalde Nadal, van ajudar a treure de la grisor de la història.

Narcís-Jordi Aragó fou l'impulsor de la revista Presència i l'ànima d'innumerables iniciatives culturals. A ell li devem la recuperació, moral i intel·lectual, de la figura de Carles Rahola, un nom que es va bandejar durant molts anys de la memòria dels gironins. I va ser un dels col·laboradors necessaris del llibre que fou punt de partida i títol de tota una concepció de la ciutat: Girona grisa i negra.

Però, entre moltes altres coses, al llarg de més de vint anys també fou l'autor cada dilluns d'una columna que els gironins no vam deixar mai de llegir. Ara, una tria –feta per ell mateix– d'aquestes columnes s'ha publicat pòstumament sota l'epígraf d' Escriure i viure. Aquest llibre, i els que vindran, servirà per acabar de vincular la ciutat a la seva memòria, i fer-nos entendre als que, com jo, travessem els ponts sense mirar en la direcció adequada, que el paradís encara no és perdut del tot.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/03/08/escriure-viure/833269.html?utm_source=rss